

CHƯƠNG CHÍN

TRÁI TIM SẮT ĐÁ

— Nguyễn huynh! Nguyễn huynh! Đưa HoaNa đi chơi hồ hái sen nhé?

Người con gái tuổi khoảng đôi tám, gương mặt xinh như mộng, đôi má phính đồng tiền, đôi mắt to đen với hàng mi cong vút. Tóc nàng bới cao lên đỉnh đầu, cài với vòng hoa SơnTrà trắng như tuyết. Nàng mặc chiếc áo màu hoa lý, chiếc xà rong cùng loại tơ, loại màu, bó sát vào thân hình. Một thân hình thật đẹp thật khêu gợi! Nhưng phải nói phần khêu gợi nhất là bộ điệu nhõng nhẽo và giọng nói ngọt lịm của nàng ai nghe cũng phải ngất ngây, cũng phải động tình.

Thế nhưng vị Nguyễn huynh nàng gọi đôi ba lần vẫn ngồi trơ trơ như đá!

Người ấy có lẽ bị mù nên không nhìn thấy vẻ đẹp của nàng? Hoặc giả trái tim người ấy bằng sắt hay bằng đá, nên không biết rung động trước sức quyến rũ của nàng?

Trước mắt người ấy là một cái hồ nhân tạo, sen mọc chi chít. Cũng có thể gọi nơi đó là cái đầm sen, lá xanh che kín mặt nước, hoa màu hồng đỏ nhô cao lên... Hoa lá dày đặc san sát, biến hồ nước thành rừng hoa tuyệt đẹp!

Bầu trời hôm ấy thật xanh, lơ thơ vài cụm mây trắng...
Nắng thật dịu, gió phất phơ trên ngọn cây chót lá...

Nơi đó nằm trong vòng thành của hoàng cung Chiêm quốc, bên hữu là vườn Thượng Uyển, bên tả là đài vọng nguyệt, phía trước là cung điện, phía sau là rừng cây trái.

Trước khung cảnh thi vị của trời đất và vạn vật... con người không khỏi xúc cảm. Thế mà người ấy vẫn ngồi tro tro như xác chết!

Có lẽ người ấy không nhớ mình là ai? Ở đâu? Mắt người ấy nhìn phía trước, nhưng chắc không trông thấy gì!

Người ấy đang chết! Hay nói đúng ra hồn người ấy như muốn xa lìa thân xác để khỏi phải sống những ngày đau đớn nhất trong đời.

Phải! Gần hai Thu bỏ quê hương ra đi, mẹ và bà nội chết trong lòng biển cả, đứa em bật vô âm tích. Giờ nghe tin cha già đã chết, gia đình người yêu tan nát, dân lành sống kiếp nô lệ đọa đày bởi quân xâm lăng tham tàn... Thử hỏi còn ai khổ hơn người ấy?

Cô gái gọi mãi không nghe tiếng hồi đáp của người ấy, liền chạy ngay lại phụng phịu đôi má, đôi mắt chớp chớp như muốn khóc:

— Nguyễn huynh, HoaNa gọi Nguyễn huynh bao lần mà Nguyễn huynh làm lơ, HoaNa giận rồi!

Người ấy bấy giờ mới gượng gạo đứng lên, đôi môi nhếch nhếch làm nụ cười, nói giọng thật nhẹ:

— À, công-chúa! Công-chúa ra đây hỏi nào?

— Tiểu muội đứng đằng kia, ngoắc Nguyễn huynh mãi mà không thềm nhìn, kêu Nguyễn huynh mấy tiếng mà không thềm nghe, tiểu muội ghét Nguyễn huynh lắm lắm!

Tiếng ghét nàng kéo thật dài, thật nhõng nhẽo.

Người họ Nguyễn lúng túng cúi mặt xuống đất, không nói lời gì. Nàng HoaNa kéo tay chàng, dục dặc bảo:

— Đưa Hoa Na chơi hồ hái sen huynh nhé?

Chàng gật đầu, nét mặt vẫn buồn thiu!

Cả hai đi tới cây cầu nhỏ, nơi đó có chiếc thuyền con chạm trở thật đẹp. Thuyền đặc biệt dành cho nàng công chúa chơi hồ hái hoa.

Chàng nhảy xuống thuyền trước, một tay vịn thành cầu, một tay dìu nàng xuống thuyền. Sen dày đặc không thể dùng dầm bơi. Chàng đứng chống sào cho thuyền lướt tới. Nàng ngồi trước mũi thuyền quay mặt nhìn chàng, miệng hát líu lo, đôi mắt thật tình tứ...

Chàng không thềm nhìn nàng? Hay không dám nhìn nàng? Thấy chàng không nhìn mình, nàng gọi khẽ:

— Nguyễn huynh!

— Vâng!

Chàng đáp, song đôi mắt vẫn chăm chú việc chống sào cho thuyền lướt tới. Nàng lại gọi:

— Nguyễn huynh! Nhìn tiểu muội một lần thôi! Tiểu muội yêu cầu Nguyễn huynh đó.

Chàng đưa mắt nhìn nàng... Ánh mắt thật xa xôi...

— Tiểu muội có xấu lắm không Nguyễn huynh?

— Không!

— Không nghĩa là đẹp hay xấu?

— Đẹp!

Chiếc thuyền vút tới nhanh, vì chàng đẩy ngọn sào quá mạnh trong khi nói. Tiếng đáp cọc lốc của chàng vẫn làm cho trái tim nàng công chúa đập rộn ràng.

Được khen, nàng xúc động hỏi nhỏ:

— Vì sao lúc nào Nguyễn huỳnh cũng lạnh lùng với Hoa Na?

— Không!

— Quả thật Nguyễn huỳnh không... ghét tiểu muội chứ?

— Không!

— « Không » nghĩa là Nguyễn huỳnh... yêu tiểu muội chút chút chứ?

— Không!

Nàng giận dỗi nún nẩy, làm con thuyền chòng chành, mếu máo nói:

— Sao tiểu muội hỏi gì Nguyễn huỳnh cũng trả lời «không», nghĩa là sao?

— Tôi...

Nàng ôm mặt khóc thút thít. Chàng đứng im như pho tượng bằng đá, ánh mắt dịu vợi trôi theo mây...

Nàng hé mắt nhìn chàng qua màn lệ... Bức tượng trước mắt làm tim nàng nhũn ra. Nàng muốn nhào tới quỳ dưới chân tượng, khóc mà rằng:

— Hoa Na yêu chàng! Chàng đẹp như thiên thần! Xin hãy làm vị thần tình ái của HoaNa.

Nàng không chạy tới bên chân tượng, nên ôm mặt tủi tê:

— TrườngSơn chàng ơi! Sao chàng quá vô tình trước một công chúa? Nào tiểu muội có xấu xí đâu? Nào tiểu muội có phải hàng dân giả không xứng với chàng đâu?

Có lẽ chàng không nghe nàng nói gì? Nàng tức tử gọi:

— Nguyễn huynh! TrườngSơn chàng! Tiểu muội yêu chàng!

Sau lời thú nhận tình yêu nàng khóc oà. TrườngSơn quay mặt nhìn nàng, nói giọng rầu rĩ:

— Công-chúa ơi! Sá gì tôi một kẻ bơ vơ không nhà, không thân bằng quyến thuộc, không quê hương, mà công chúa để tâm đến? Công-chúa là cành vàng lá ngọc, bao nhiêu vương tôn công tử thầm yêu trộm nhớ. Hãy nghĩ đến họ...

HoaNa ngắt lời:

— Nhưng tiểu muội chỉ yêu Nguyễn huynh mà thôi.

— Tôi...

HoaNa lại ngắt lời:

— Chẳng lẽ vì tiểu muội không là dân AnNam nên Nguyễn huynh không yêu tiểu muội?

— Không phải thế đâu!

— Thế tại sao lúc nào chàng cũng lạnh lùng hờ hững với HoaNa?

— Tôi... tôi đã có vị hôn thê! Hơn nữa thế cuộc đảo điên, gia đình tan nát, tôi đâu còn lòng dạ nào nghĩ đến tình yêu?

— Nào tiểu muội có buộc Nguyễn huynh phải yêu tiểu muội bây giờ đâu? Tiểu muội chỉ mong Nguyễn huynh đừng hờ hững lẫn tránh tiểu muội.

— Nhưng...

Chàng không nói tiếp, hướng mắt nhìn ra xa chân trời của quê hương... Nơi đó người cha chưa rửa được quốc thù đã ngã gục. Gia đình của người yêu dường như cũng bị giặc bắt đi. Ngôi nhà của cha nàng hiện nay do một tên quan "ăn cướp" chiếm ở. ThúyUyên của chàng chẳng biết sống chết ra sao? Ví như nàng đã chết thì trọn đời chàng quyết giữ tấm tình chung với người con gái đã cùng chàng đối trao kỷ vật.

«Không! Ta không thể yêu người con gái nào khác ngoài ThúyUyên.»

Chàng nhủ với lòng như thế. HoaNa không nghe chàng nói tiếp, gạn hỏi:

— Nhưng thế nào? Chàng nhớ mãi người xưa phải không? Nàng ấy chết rồi! Chẳng lẽ chàng lại chung tình với người đã chết? Nàng chưa là vợ của chàng, thì dù cho nàng còn sống có khi đã kết hôn với giặc để được sống thân. Giữa thời buổi nhiễu loạn những nàng kiều nữ hoặc giả tự hiến thân cho giặc để được sống tốt, hoặc giả bị giặc bắt về làm vợ phải nhận chịu. Hiếm lắm mới có nàng tuân tiết để cho tấm thân không bị ô ướ. Trường hợp nào nàng ấy cũng...

Mỗi lời nói của HoaNa như có gai nhọn châm chích vào tim chàng nhức nhối không chịu được! TrườngSơn đau đớn bịt tai nhắm mắt để không nghe không thấy người con gái

Chiêm Thành vì quá si tình mà xúc phạm đến người yêu của chàng.

Ác nghiệt thay tiếng nói của Hoa Na vẫn rì rào:

— Trường hợp nào nàng ấy cũng không thuộc về chàng nữa ! Và chẳng chàng định bao giờ trở về xứ? Ngày mai chẳng? Mùa thu tới chẳng? Chàng trở về giấc có để cho chàng yên không? Chàng trở về có giải thoát nàng khỏi tay giấc không? Bằng như nàng đã chết, chàng trở về có cứu nàng sống dậy được không?

Không đê nén nổi thống khổ được nữa, Trường Sơn tức giận quát lên:

— Im đi! Dù nàng có ra sao ta cũng không thể yêu mi.

Câu nói của chàng làm nàng công chúa tái mặt, rồi từ màu xanh của hờn giận biến sang màu đỏ của hận thù. Hai tay nàng run rẩy vịn vào be thuyền, đôi môi nàng mím chặt...

Trường Sơn biết mình nói quá lời, toan lên tiếng xin lỗi. Chàng chưa kịp mở miệng, giọng Hoa Na đã vang lên:

— Đưa ta vào bờ nhanh lên, quân mất nước!

Giọng nói mật ngọt của nàng bây giờ biến thành chất cay độc giữa hai hàm răng nghiền trèo trẹo, ai nghe chắc cũng phải rùng mình, vì nó xuất phát từ môi miệng của một nàng công-chúa, con gái cung độc nhất của một ông Vua đầy uy quyền.

Trường Sơn không có được tính trầm tĩnh của Trường Giang, nên khi nghe Hoa Na gọi mình là «quân mất nước» chàng vừa tủi, vừa hận, không còn biết nghĩ điều hơn thiệt, lớn tiếng nói:

— Phải! Ta là quân mất nước, còn cô là công-chúa mất nết!

HoaNa lúc ấy đang ngồi trước mũi thuyền, vùng đứng dậy một cách giận dữ, thét lên:

— Bớ bọn thị vệ! Cứu ta! Cứu ta! Tên côn đồ này...

Chiếc thuyền chòng chành khi nàng dùng dằng đứng lên. TrườngSơn không kịp giữ thế quân bình, thuyền nghiêng hẳn một bên, quãng cả hai xuống nước giữa lúc nàng đang la hét.

TrườngSơn hốt hoảng phóng xuống nước níu HoaNa. Cũng may nhờ hồ đầy nghẹt sen, nàng chưa kịp chìm, chàng đã chụp được nàng, ôm lộn vào bờ.

Lúc ấy có một toán thị vệ và cung nữ nghe tiếng la hét của HoaNa vội vàng chạy tới. Thấy TrườngSơn bồng nàng công chúa từ hồ sen bước lên, cả bọn nhao nhao nhưng không ai tới đỡ.

Hơn nữa năm qua, từ ngày vị thái-tử của họ đi săn mang về hoàng thành một chàng thanh niên xa lạ, hình hài cao đẹp quý phái, mặt mũi anh tuấn, đã làm cho bọn con gái chốn cung vi nhớ trộm yêu thầm và họ cũng không lạ gì mà không biết công chúa của họ si mê chàng thanh niên ấy ngay buổi đầu.

Hầu hết quan lại trong triều ai cũng xâm xì vụ nàng công chúa yêu chàng trai tị nạn AnNam. Ai cũng đoán rằng nhà vua sẽ phong cho chàng làm phò mã một ngày không xa, vì chàng có công cứu Đông cung thái-tử trong chuyến đi săn, vừa là người được hoàng-hậu hết sức thương quý. Nhất là khi biết chàng võ nghệ tuyệt luân, cung kiếm song toàn, nhà vua càng trọng vọng, cho chàng ở ngay trong hoàng thành, được tự do đi lại như các vương-tử, công-chúa.

Thiên hạ bàn tán, thiên hạ xâm xì, kẻ thương thì ít, kẻ ghét thì nhiều, vì không ai muốn ngôi phò-mã rơi vào tay kẻ khác giống.

Trong số những người thù ghét chàng trai AnNam phải nói là những chàng si tình nàng công chúa, mà người đáng lưu ý nhất là thế-tử QuýDo, con trai của thân-vương BaSan Đài.

QuýDo thâm yêu HoaNa từ lâu. Thuở trước HoaNa cũng rất thân thiết với QuýDo. Nhưng từ khi thấy dung mạo của TrườngSơn, nàng như bị tiếng sét của ái tình, si mê chàng một cách điên dại.

TrườngSơn sợ hãi lẫn trốn. Nàng càng theo đuổi, vì ái tình ví như người với bóng. Hễ cái bóng chạy tới, người cũng chạy theo và nàng công chúa mỗi ngày một tương tư đậm con người hờ hững với mình.

Hoàng-hậu NhữLan biết con gái yêu điên cuồng chàng trai AnNam, song bà không ngăn cấm hay chống đối. Vì hình hài tuấn nhã ấy mỗi khi bà trông thấy trái tim cũng đập liên hồi.

Thật là lạ lùng! Chính bà cũng không hiểu tại sao đất An Nam có thể có loại đàn ông võ nghệ tuyệt luân mà phong tư lại tao nhã đến như thế?

Cứ mỗi lần trông thấy thân hình cao đẹp của chàng, không ốm yếu như bọn đồ nhỏ, cũng không vai thô thịt bắp như võ tướng đương triều, kể cả các vương tử và con trai bà là thái tử CửuVân, cũng chưa ai có được cái đẹp vừa hào hùng vừa tao nhã của chàng họ Nguyễn xứ AnNam, khiến cho bà hoàng-hậu phải ngỡ ngàng.

Đương nhiên bà rất vừa ý chọn người ấy làm phò-mã để thỏa mãn ước vọng của con gái, mà còn một lý do mà chính bà cũng không hiểu do đâu? Ví như một người thấy một viên ngọc đẹp thì muốn giữ làm của riêng cho mình. Vua BaĐích Lại là một ông vua rất sợ vợ. Cho nên ở vào thời đại ông không có lập các bậc phi tần. Số cung nữ hầu hạ cũng rất ít, sánh với các triều vua trước. Vì hoàng hậu NhữLan không muốn ở hoàng cung có một người thứ hai đẹp hơn bà.

Phải thành thật mà nói trong nội cung chưa có một thiếu nữ nào đẹp và quý hơn bà hoàng-hậu, kể cả công-chúa HoaNa, mặc dù tuổi bà ta năm nay hơn tứ tuần. Đó cũng là lý do khiến vua Chiêm «nể» vợ, gần như mọi việc triều chính đều có quyết định của bà hoàng-hậu.

Năm trước khi CửuVân đưa TrườngSơn vào trình diện vua cha và thuật câu chuyện BỒChấn hãm hại mình, may nhờ TrườngSơn cứu khỏi cái chết. Vua BaĐíchLại dùng dùng nổi giận, ra lệnh giam thái-tử vào ngục thất về tội: «cải lệnh phụ vương trốn khỏi hoàng thành đi sẵn».

Còn cha con BỒĐiền thì nhà vua không nói động tới. Chẳng hiểu vì ông ta nể tình cứu phụ đã có công giúp mình chiếm ngai vàng khỏi tay họ La¹? Hay sợ thế lực binh bị quá mạnh của tướng BỒĐiền?

Vừa về đến hoàng cung CửuVân bị vào ngục thất, thì đương nhiên TrườngSơn làm sao được nhà vua trọng đãi? Dù chàng có công cứu con trai ông ta thoát chết trong tay bọn phản thần!

Sở dĩ ông thờ ơ với ân nhân của con trai mình một phần cũng vì nghe chàng là dân tị nạn AnNam, sống một mình ở huyện BìnhKhê. Ông không muốn biết gốc gác gia cảnh

---

¹ LaKhải có chú thích ở đoạn trước

chàng ở AnNam ra sao, ra lệnh cho nội quan thưởng cho chàng ít vàng bạc và định đuổi chàng ra khỏi nội thành.

Lúc ấy TrườngSơn đang làm lễ bệ kiến vua Chiêm, thấy thái độ nhạt nhẽo của nhà vua cũng không muốn nấn ná lại đó làm gì. Ước vọng nhờ vãi vua Chiêm đưa quân giúp cha chống kẻ thù như tiêu tan. Chàng chán nản muốn xa lánh hoàng cung tức khắc, vì CửuVân đã vào ngục thất, BòChấn không bị hình phạt gì, tất nhiên chàng sẽ không được yên thân với cha con BòDiễn về tội chém đứt lìa một bàn tay của BòChấn.

Chàng nghĩ số phận chàng không may, tuy có một người em kết nghĩa hiền hậu dễ mến như CửuVân, nhưng giai cấp của một vị thái-tử con vua và một kẻ tị nạn nghèo khổ như chàng không thể kéo dài tình bằng hữu được. Chàng buồn tủi không thiết nhận phần thưởng của vua Chiêm, nên vòng tay râu rằng:

— Tâu bệ hạ, tiểu nhân không dám nhận phần thưởng của bệ hạ, chỉ xin cho được rời hoàng thành trở về chốn cũ sinh sống.

Vua Chiêm nghe chàng từ chối tặng vật, nghĩ chàng muốn đòi hỏi điều gì, nên sẵn giọng hỏi:

— Nhà ngươi muốn gì?

— Tâu bệ hạ! Tiểu nhân cứu thái tử vì lòng nhân, chớ không mưu cầu lợi lộc.

Vua Chiêm cười ha hả:

— Đã thế ngươi theo con ta về đây làm gì?

— Cũng vì thương thế thái-tử chưa lành nên tiểu nhân...

Hoàng-hậu NhữLan lúc ấy đang bận nơi hậu cung, nghe tên thái giám chạy vào báo cáo mọi sự bên ngoài. Bà nổi giận chạy phăng ra nội điện, nép mình sau rèm, nói giọng giận dữ với chồng:

— Con bị phản tặc hãm hại sao không bênh vực, còn trưng trị nó?

Bà trông ra nội điện thấy chàng trai AnNam đang quỳ trước ngai vàng hình hài hết sức khác lạ, làm cho con tim bà bồi hồi xúc động, bà đâm oán giận chồng, hậm hực nói:

— Ân nhân của con phải được hậu đãi! Nếu người ấy bỏ đi, thần thiếp cũng sẽ bỏ bệ hạ rời hoàng cung với con đó.

Đang chăt vấn TrườngSơn với giọng khó chịu, chợt nghe mấy lời vợ nói, vua Chiêm tức thì đổi thái độ với Trường Sơn, lã chã nói:

— Nãy giờ trăm thử lòng khanh. Chứ như khanh đây là ân nhân của con Trẫm, cũng là ân nhân của Trẫm. Khanh không thiết lãnh phần thưởng thì cũng nên ở lại đây với thái tử cho trọn tình anh em, vì cả hai đã kết nghĩa, nếu trẫm không nghe lầm?

TrườngSơn còn đang lạ lùng về thái độ thay đổi bất chợt của nhà vua, thì nghe ông ta phán:

— Quân bây đâu! Mau vào ngục thất rước Thái-tử đưa về cung thái-tử. Vị ân nhân của con ta phải được hậu hạ tử tế.

Thế là TrườngSơn được đưa vào Đông cung sum họp với CửuVân. Hai anh em mới cách nhau vài giờ, mà tưởng chừng như mấy tháng không gặp! CửuVân nói giọng ghen ngào:

— Phụ vương bỏ em vào tù, em không buồn. Em chỉ lo người đối xử tệ bạc với nghĩa huynh thì em còn mặt mũi nào mà gặp lại nghĩa huynh?

Trường Sơn chưa kịp nói gì, Cửu Vân tiếp lời:

— Vụ này chắc có tay mẫu hậu nhúng vô. Chứ như phụ hoàng đã ra lệnh nhốt em vào ngục, chắc không thể có chuyện cấp tốc thả em ra ngay.

Trường Sơn cũng nghĩ, bà hoàng hậu có lẽ đã can thiệp vào vụ này nên nhà Vua mới đổi thái độ với chàng trong khoảnh khắc. Tuy nhiên chàng không muốn để Cửu Vân thắc mắc, nên nói:

— Hoàng thượng chỉ muốn cảnh cáo nghĩa đệ về tội dám nghịch ý cha trốn khỏi hoàng thành đi săn không quân hộ tống, suýt hại đến thân. Vì nghĩa đệ đừng quên mình là Đông cung thái-tử, mai sau nói nghiệp Vua cha...

Hai anh em đang nói chuyện thì nàng công-chúa nghe tin anh đi săn trở về bị cha giam vào ngục thất, may nhờ mẫu-hậu can thiệp cho tự do, nên vội vàng đến thăm anh.

Vừa trò tới, thấy anh đang sóng bước với chàng thanh niên quá đẹp, nàng công-chúa như bị tiếng sét ái tình, hồn phách bay đầu mất, đứng sững như bị trời trồng!

Cửu Vân thấy em gái tới chơi, vội vàng kéo Trường Sơn giới thiệu:

— Công-chúa! Giới thiệu em, đây là người anh kết nghĩa của anh, cũng là ân nhân của anh, họ Nguyễn tên Trường Sơn, thuộc dòng dõi anh hùng đất AnNam, là người cung kiếm song toàn, võ nghệ tuyệt luân.

TrườngSơn và nàng công-chúa bối rối thi lễ. HoaNa hỏi nhỏ bên tai anh:

— Vương huynh à, tiểu muội phải xưng gọi với người ta ra sao?

— Thì công-chúa cứ gọi chàng là Nguyễn huynh và xưng tiểu muội.

Sau đó CửuVân đưa TrườngSơn vào hậu cung yết kiến mẫu hậu.

Từ đó nàng công-chúa HoaNa quần quýt theo vị nghĩa huynh của anh không rời. Cả triều thần từ vua đến hoàng-hậu ai cũng biết điều này.

Vua BaĐíchLại sau khi biết TrườngSơn võ nghệ cung kiếm tinh thông, lại là trưởng nam của NguyễnTrườngHân, là người mà ông không lạ gì, vì đã cứu cậu mình là BôĐiền khỏi ngục tù của ChéBồngNga năm xưa.

Biết được gốc gác của TrườngSơn, Vua Chiêm và hoàng hậu càng trọng vọng, phong chàng chức Đô-Úy, cho ở trong hoàng cung, dụng ý kén chàng làm phò mã trong một ngày gần đây.

TrườngSơn thấy công chúa HoaNa bám sát mình và cũng đoán được ý muốn của vua và hoàng-hậu nên lấy làm lo. Bao phen chàng muốn từ giã CửuVân và xin phép nhà Vua ra đi, nhưng vì ước nguyện cầu viện của cha già đành phải nấn ná ở lại, chờ dịp thuận tiện tâu xin vua Chiêm giúp mình quân bị.

Hai tháng trước chàng tâm sự với CửuVân. CửuVân vào trình với mẹ. Bà hoàng-hậu liền «ra lệnh» cho nhà Vua tức tốc sai người lên qua AnNam dò tình hình quân nhà Minh, cũng để tìm tin tức của NguyễnTrườngHân.

Người qua AnNam là một cận tướng thân tín của Vua tên gọi BỒNHÀI, một người nói tiếng AnNam rất giỏi.

Hôm ấy TrườngSơn chỉ dẫn BỒNHÀI đường đi đến MườngLai để tìm cha mình, đồng thời cũng nhờ độ dấm tin tức của gia quyến quan Hàn-Lâm NguyễnPhiKhanh ở Thanh Hóa.

Cách đây hai ngày BỒNHÀI trở về ĐỒBÀN trình với Chiêm chúa như sau:

«Nước Nam hiện nay quân Minh chiếm giữ và chia đất ra làm 17 phủ, đặt dưới quyền cai trị của quan Thượng-thư Tầu là HoàngPhúc²».

Vua quân Hồ đều bị bắt giải về KimLăng. Thế nhưng có người con thứ của vua TrầnNghệTông thuở trước chiêu mộ binh sĩ nổi lên chống quân Minh, xưng là GiảnĐịnh đế, được các anh hùng hào kiệt theo về khá đông.

Trong số có ông ĐặngTất³ đang làm Đại-tri-châu ở Hóa Châu hay tin vua Trần nổi lên, liền giết quan nhà Minh đem quân về giúp Vua nhà Trần.

Lại có ông TrầnNguyệtHồ ở ĐôngTriều⁴ mấy năm nổi lên khởi nghĩa chống quân Minh, cũng đem quân về ủng hộ vua GiảnĐịnh.

Người thứ ba là NguyễnTrườngHân đóng tại LỗiGiang, cũng đem quân sát nhập với vua Trần chống ngoại xâm. Tháng chạp năm ngoái quân Trần xáp chiến với quân Minh ở

---

² Quan Tầu cai trị An-Nam từ 1407-1424

³ Nhân vật có thật trong sử giúp nhà Hậu Trần.

⁴

bến BôCô⁵, quân Trần thắng trận, chém được quan Đô chương LữNghị và đuổi được tướng MộcThanh về Tàu. Trong trận này rũi thay NguyễnTrườngHân bị thương nặng phải chết. Sau đó vua Trần lại chém đầu hai trung thần là Đặng Tất và NguyễnCảnhChân vì lời gièm pha⁶ của bọn nịnh bợ.

Riêng ngôi nhà của quan Hàn-Lâm họ Nguyễn ở Thanh Hóa, BôNhài có tới tận nơi hỏi thăm, thì biết hiện có tên quan cướp nước trú ngụ. Gia quyến họ Nguyễn không biết ra sao? Nghe đâu quan Hàn-Lâm bị bắt giải về Tàu, phu nhân và con trai, con gái về quê v.v...⁷.

Từ khi được tin cha chết, gia đình người yêu tan nát, TrườngSơn thần thờ như người mất hồn mất trí.

CửuVân cảm thông nỗi thống khổ của người anh kết nghĩa, nhưng không biết giúp đỡ ra sao? Khi này trông thấy TrườngSơn ngồi một mình nơi bệ đá bên hồ sen, vẻ mặt âu sầu ảm đạm, CửuVân định tới bên cạnh nghĩa huynh trò chuyện an ủi cho đỡ buồn. Nào ngờ CửuVân nghe tiếng Công chúa ở đó nên lánh mặt, vì CửuVân thừa biết em gái mình yêu TrườngSơn.

Một lúc sau chàng nghe tiếng la hét của công-chúa thì biết có chuyện lôi thôi nên lú mặt ra, chùng thấy TrườngSơn từ dưới hồ nước loì ngoi bước lên, hai tay bồng công-chúa,

---

⁵ Trận BôCô xảy ra vào tháng chạp năm Mậu Tý 1408 quân Minh thua, Vua GiánĐịnh muốn thừa thế tấn công Đông Đô (ThăngLong), nhưng ĐặngTất và NguyễnCảnhChân can, muốn chờ binh các nơi tựu về. GiánĐịnh nghe lời gièm pha giết hai người này.

⁶

- nt -

⁷ Vua quân nhà Hồ đều bợ bắt giải về Tàu, NguyễnPhiKhanh đồng số phận. Riêng NguyễnTrãi giữ chánh Ngự-Sử-Đài mà không bị bắt, vì quan nhà Minh muốn tìm cách thu dụng.

bọn cung nữ đứng bu quanh mà chẳng đưa nào tới đỡ, nên quát bảo:

— Sao chúng bây không đưa công chúa vào cung thay đôi xiêm y.

Sự thật HoaNa vẫn tỉnh táo, nhưng vì sung sướng được nắm trên tay TrườngSơn nên giả vờ ngất. Đến khi bọn cung nữ tới đỡ, nàng dùng dằng bỏ chạy, vừa khóc rống lên.

TrườngSơn vẫn còn trong trạng thái thần thờ, CửuVân bước tới nắm tay kéo đi. Bọn thị vệ bấy giờ mới chia nhau đi vớt thuyền.

* *

Sau tai nạn té hồ, HoaNa không tìm gặp TrườngSơn nữa. Nơi chàng ở là một tòa lầu các trong hoàng thành. Chiều chiều chàng hay ngồi trước lan can hương mắt trông về quê hương mệnh mang nỗi sầu...

Hai tháng qua chàng sống dật dờ như người sắp chết, không buồn ăn, không buồn nói. Nghĩ mãi không biết mình phải làm gì? Đi đâu?

Bỏ quê hương sang Chiêm với mục đích xin viện binh giúp cha cứu nước. Nay cha chết, vua Trần không đáng một vua anh minh lãnh đạo, chàng có nên trở về hỗ trợ không?

Nếu chàng không trở về, mà ở lại đây chẳng biết có yên với HoaNa không? Dù hai tháng qua nàng công-chúa không tìm cách giáp mặt chàng, song chàng vẫn thấy nàng lấp ló từ xa và từ khoảng xa cách ấy nàng không quên chiếu tia mắt căm hận về phía chàng.

Chàng không quên được ThúyUyên, không quên lời ước hẹn, dù lời ước hẹn đó do TrườngGiang thay mặt nói dùm. Nhưng giây phút gặp gỡ trong cơn mê tỉnh đêm nào y như có sợi giây tình ái ràng buộc không thể gỡ ra được ! Nàng còn sống hay đã chết, chàng nguyện giữ dạ thủy chung, trọn đời quyết không yêu người con gái nào khác.

Kỷ vật trao hôn lúc nào chàng cũng để trong giây thắt lưng. Lúc chìm thuyền của cải mất hết, nhưng kỷ vật cũng còn đó. Khi nghèo đói hết tiền ăn, vòng ngọc quý báu của nàng vẫn là món vật tùy thân.

Ai dám bảo con người dững tướng đa tình không biết chung tình?

Đêm đêm nằm một mình trong cảnh chẵn đơng gói chiếc, chàng vẫn nghe khát khao được gần gũi thân thể đàn bà. Nhưng hình vóc huyền hoặc của ThúyUyên với đôi mắt lóng lánh như sao trời đã đưa hồn chàng sang thế giới mê man bất tận...

Đời người không có tình yêu, dù đang sống kể như đã chết! Chàng tự hỏi «cuộc sống như đã chết này sẽ kéo dài bao năm?».

Ôi, thân xác do cha mẹ tạo thành không thể hủy diệt, nhưng xác thân nguyên vẹn mà hồn chết, thì thời gian cũng sẽ hủy diệt xác thân!

Đang khi tâm tư nặng trĩu tình sầu... TrườngSơn bỗng nghe tiếng người nói:

— Hoàng-thượng cho vời quan Đô-úy vào đại điện có việc khẩn cấp.

Trường Sơn nghe tiếng nói quay mặt lại, thấy tên nội giám Ba Tu đang vòng tay sau lưng mình. Chàng lệ làng chạy vào phòng thay đổi y phục và hỏi:

— Hoàng-thượng gọi ta có việc chi?

— Bẩm tôi không được rõ.

Chàng theo tên nội giám vào đại điện mà trong lòng vô cùng thắc mắc, không hiểu vua Chiêm gọi mình vào giờ bãi triều để làm gì?

Chàng vừa mọp trước ngai vàng, nhà vua đã lên tiếng:

— Hai năm qua Trẫm đối đãi với khanh thế nào?

Trường Sơn tâu:

— Thần mang ơn nặng với Bệ hạ và toàn gia quyền hoàng gia, lòng lúc nào cũng áy náy không yên.

— Nếu đã biết ơn trẫm, tại sao khanh dám làm điều bại hoại hại đến thanh danh trẫm?

Nghe vua Chiêm nói, Trường Sơn vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ, không hiểu ông ta muốn nói gì? Chàng nhú mày mím môi, hỏi giọng hơi nặng:

— Xin cho thần rõ, thần đã làm điều gì bại hoại đến thanh danh Bệ hạ?

Cho tới lúc đó nhà vua vẫn còn nói giọng ôn hòa với chàng. Chừng thấy chàng tỏ thái độ vô lễ, ông ta giận dữ đập tay xuống long án một cái rầm, quát lớn:

— Cả gan thay cho nhà ngươi dám ương ngạnh trước mặt ta! Bấy lâu nay cả triều thần ai ai cũng hay biết ngươi và công-chúa yêu nhau. Ta và hoàng-hậu lẽ đâu không hay biết?

Nhưng xét vì công-chúa năm nay hạ̃y còn trẻ, cuộc hôn nhân phải chờ sau ngày thái-tử kén chọn nguyên-phi vào kỳ đăng hội tháng tới. Sau đó thì ngôi vị phò-mã sẽ được sắc phong, để cho công-chúa và người được kết hôn. Sao người không biết chờ đợi, đã vội vàng làm điều bất chính với công-chúa? Việc xảy ra như vậy, ta và hoàng-hậu còn mặt mũi nào nhìn mặt quần thần?

Nhà vua nói một hơi, đôi mắt đỏ ngầu giận dữ. Trường Sơn lắng tai nghe vẫn không hiểu ông ta buộc mình vào tội gì? Chàng liều lên tiếng một lần nữa:

— Tâu Bệ hạ, thần ngu muội không hiểu Bệ hạ khếp...

Chàng chưa dứt câu, nhà vua đã bùng bùng sát khí:

— Trước mặt ta người còn dám giả vờ ngây ngô để chạy tội? Thử hỏi người làm cho công-chúa mang thai, người có làm trò ngây ngô ấy không?

Tiếng nói của vua BaĐíchLại lần này Trường Sơn tưởng như vừa nghe tiếng sét đánh bên tai. Toàn thân chàng toát mồ hôi, đôi chân đang quỳ muốn sụm xuống.

Trời ơi, sao lại có chuyện kinh thiên động địa này? Nàng công-chúa khi trước tuy có bám theo chàng, nhưng cả hai đâu có gặ́n gũi? Không! việc này hoàn toàn quá sức tưởng tượng của chàng!

— «Không! Không thể như thế được!»

Chàng lặ́m bặ́m trong cổ họng, hai chân bây giờ đã sụm xuống, mặt nhọt nhọt, toàn thân run run...

Hoàng-hậu NhữLan đang núp sau ngai vàng, chứng kiến từ phút đầu, thấy chàng quá kinh sợ dụ̃ng khí không còn, nhưng dung mạo anh tuấn ấy làm cho con tim bà nhũn ra. Bà

không chịu đựng nhìn thấy người đàn ông ấy chịu cực hình lâu hơn, nên quát vào tai vua:

— Thiếp tưởng bệ-hạ vờ người ấy vào để bàn chuyện hôn nhân với công-chúa. Sao Ngài lại cố ý hành hạ người ta? Vụ này nếu xử tội thì phải xử công-chúa không biết giữ thân. Vả chẳng nếu Bệ-hạ làm to chuyện sẽ làm trò cười cho quần thần trong triều, mà có khi còn bay ra khắp dân gian nữa. Bệ hạ muốn như thế à?

Vua Ba Đích Lại nghe vợ nói, liền sò co hỏi:

— Vậy chớ hoàng-hậu muốn Trẫm nói với chàng ta thế nào?

— Bệ-hạ cho người ấy hay rằng trong kỳ đăng hội tháng tới thái-tử kén nguyên-phi, công-chúa cũng sẽ được kết hôn với quan Đô-Úy vào ngày ấy.

Vua Ba Đích Lại lập lại râm rắp theo lời vợ!

Nhưng lời nào bay tới tai Trường Sơn cũng làm cho chàng kinh tâm động phách !

Chàng đã nguyện với lòng « trọn đời không yêu người con gái nào khác ngoài Thúy Uyên » thì làm sao chấp nhận cuộc hôn nhân với công-chúa Hoa Na được?

Nếu chàng chống đối thì vua và hoàng-hậu chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, có khi chàng phải tội bay đầu ngay lúc này. Nhưng chàng không yêu Hoa Na, thì làm sao chung sống với nàng được?

Hơn nữa nàng đã mang thai với kẻ khác, nếu chàng chịu kết hôn với nàng, tất mặc nhiên thừa nhận tội đã giao tình với công-chúa ngoài vòng lễ giáo.

Không! Trường Sơn này đường đường một bậc chính nhân quân tử, không bao giờ làm việc mờ ám nhơ nhớp đó.

Chọn cuộc đời làm bạn với gươm đao là đã xem nhẹ cái chết, thì tấm thân này dù có bị hủy diệt vì trái ý vua, chàng cũng quyết không chấp nhận cuộc nhân duyên này!

Đã xem nhẹ cái chết, trong lòng chàng không còn sợ gì nữa, thản nhiên đứng lên nói:

— Tâu Bệ-hạ. Ân đức của Bệ hạ bấy lâu nay đối với thần thật không khác gì non cao bể rộng. Sở dĩ thần nấn ná lại đây, chịu nhận chức chưởng của Bệ-hạ là cũng mong có ngày đem sức dũng tướng lập công, hầu đền đáp ơn sâu. Còn việc hôn nhân với công-chúa... thần không thể tuân lệnh Bệ-hạ.

Vua Chiêm vừa mới nguôi nguôi giận, nghe Trường Sơn từ chối việc cưới công-chúa, ông ta nổi trận lôi đình, nạt lớn:

— Thật là to gan! Người đã làm điều nhơ nhớp, ta và hoàng-hậu thương tình giải quyết êm đẹp cho người. Người đã không biết ơn, lại còn dám cãi lệnh ta! Quả là quân mất nước, không xứng đáng với ngôi vị phò mã của Chiêm quốc! Quân bây đầu! Mau đem tên này giam vào ngục thất, ngày mai xử trảm.

Nghe lệnh chém đầu, Trường Sơn không một chút sợ hãi, ngẩng mặt nhìn lên, nói trong uất hận:

— Dù tôi là dân mất nước, cũng quyết không làm phò mã Chiêm quốc để lấy một vị công-chúa đã mang thai với kẻ khác. Bệ hạ hãy chém đầu tôi ngay bây giờ, cần chi phải chờ đến ngày mai?

Vì bị sĩ nhục là dân mất nước, chàng uất khí không còn nhớ mình đứng trước mặt vua. Và chẳng lúc này chàng đang

muốn chết, hơn là sống mà phải làm chồng cô gái không phải là ThúyUyên của chàng.

Câu nói bướng bỉnh của TrườngSơn không khác gì lấy dầu bỏ vào lửa! Nhà Vua vùng đứng dậy phất tay ra lệnh bọn Ngự-lâm-quân khoảng mười người, lúc ấy đứng dọc hai bên đại điện, hét lớn:

— Chém đầu tên Nam quốc ấy ngay cho ta!

Mấy tiếng dạ rân cùng với toán người võ trang xông vào. TrườngSơn đứng xuôi tay chờ chết! Mặc dù với võ nghệ tuyệt luân chàng có thể thoát khỏi vòng vây số Ngự-lâm-quân này. Nhưng chàng đang muốn chết, nên đứng y một chỗ, nét mặt không buồn không hận, cũng không sợ hãi, mà có lẽ còn phảng phất nổi vui mừng, y như một người đang chờ giờ phút gặp lại người thân, lòng nôn nao vui sướng!

— Hãy khoan! Các người đem quan Đô-Úy vào ngục, chờ xét xử lại.

Giọng nói thanh tao phát ra cùng một lúc với người đàn bà xiêm y lộng lẫy, mặt đẹp như tiên, thân hình cực kỳ quyến rũ. Bọn Ngự-lâm-quân đang xách TrườngSơn đem chém, nghe tiếng người đàn bà thì đứng sững lại, không biết phải thi hành thế nào?

Vì người ra lệnh ấy không ai khác hơn là hoàng-hậu của họ và họ cũng không lạ gì việc hoàng-hậu xuất hiện bất thành linh bên cạnh ngai vàng xen xỏ vào việc của nhà vua.

Vua BaĐíchLại là một ông vua tánh tình hung tợn nóng nảy, tướng tá thô kệch, mặt mũi xấu xí, lại thêm tiếng nói như trâu rống. Nhưng trước mặt người đẹp ông ta trở thành thỏ đế, giọng nói xuôi xị:

— Quân bây hãy theo lệnh của hoàng-hậu!

Lần thứ nhất TrườngSơn trông thấy vua và hoàng-hậu Chiêm bên cạnh nhau. Hai hình hài ấy quả là hai thái cực, khiến chàng nhìn sững bà hoàng-hậu và thâm tiếc cho một dung nhan khác phàm phải chung đưng với hạng thô tục, dù hẳn là vua oai quyền một cõi!

Anh mắt của TrườngSơn làm hoàng-hậu NhữLan bán loạn tâm thần. Bà sợ hãi quay mặt hướng khác... vô tình đối mặt với chồng. Gương mặt này chưa bao giờ bà thấy thô bỉ như buổi nay.

— Trời ơi, phải chi chồng ta được một phần của người ấy, thì dù ta trở thành hạng dân giả nghèo khó vẫn sung sướng hơn ngôi vị hoàng-hậu! HoaNa con gái ta không giống cha, sắc đẹp nó cũng thuộc vào hàng thiên kiều bá mị mà vẫn không làm rung động được người này. Hóa ra mẹ con ta chẳng ai có diễm phúc trao thân cho con người ngọc tú như chàng!

Bà đang than trách cho thân phận, chợt nhớ đến cái bào thai trong bụng con gái. Người này phủ nhận là cha đứa con trong bụng công chúa. Vậy kẻ trộm hái hoa là ai?

Hoàng-hậu NhữLan không tin TrườngSơn vì quá sợ hãi mà chối tội. Nét kiêu hùng của chàng khi nãy nghênh ngang trước mặt vua, chẳng coi cái chết không ra gì, thì không thể là kẻ tiểu nhân làm điều mờ ám được! Có lẽ HoaNa vì quá yêu người này mà không toại, nên vu oan để trả thù chăng?

Lúc bấy giờ ở chính điện không còn ai nữa. Bọn Ngự lâm-quân đã đưa TrườngSơn vào ngục thất, chỉ còn hai tên nội giám đứng hầu tại đó. Vua BaĐíchLại ngồi sò co trên ngai vàng chờ cơn thịnh nộ của người đẹp.

Thường khi hoàng-hậu NhữLan đứng núp sau rèm, phía sau ngai vàng, rí tai ra lệnh chồng. Chỉ trừ trường hợp bất đắc

dĩ lẩm bà mới lú mặt ra và những trường hợp như vậy đều do sự khấn trương, hoặc quá tức giận bà không chịu đựng được mới nhào ra can thiệp.

Sự thật các quan trong triều tuy họ tâu trình trước vua, nhưng họ biết mọi quyết định do hoàng-hậu đứng phía sau. Thành ra kể như trong nước cai trị bởi nữ hoàng mà thần dân không hay biết!

Hoàng-hậu NhữLan thuộc dòng tôn thất ChéBồngNga, lại là người đàn bà vừa đẹp vừa thông minh, biết trọng đãi nhân tài và các quan trung thần. Nên các quan tuy biết Chiêm chúa không có quyền hành, mọi việc do người đàn bà thống trị, mà chẳng ai chống đối. Ai ai cũng không muốn để tên thô bỉ ngu ngốc BaĐíchLại trị nước.

Thấy «ái khanh» chỉ quét mắt lườm mình chớ không la rầy, BaĐíchLại mừng quýnh nói:

— Trẫm để «hậu» tùy ý xét xử tên AnNam ấy. Có điều hấn quá đẹp trai để ở đây sợ làm loạn trong cung. Tốt hơn «hậu» nên ra lệnh giết quách hấn, nếu hấn không chịu kết hôn với công-chúa.

Không nghe vợ nói gì, lại thấy đôi mắt vợ có vẻ mơ màng nghĩ ngợi đầu đầu... BaĐíchLại vụt nhớ lúc nãy TrườngSơn nhìn sững «ái khanh» của ông ta và hoàng-hậu then thùng quay mặt đi, ông ta chợt nổi cơn ghen, nói xa xôi:

— Bao phen hậu che chở cho nó, ta có cảm tưởng như hậu thiên vị người quốc ngoại! Giả tử như ai khác xúc phạm đến con gái của hậu, ta biết hậu ra lệnh chém đầu từ lâu.

Nghe chồng nói đúng tim đen của mình, hoàng-hậu NhữLan hổ then chống chế:

— Thiếp nào thiên vị người ấy? Nếu thật người ấy là cha của đứa con trong bụng công-chúa thì phải chọn, hoặc làm phò-mã, hoặc ra pháp trường. Bệ hạ khoan vội khép tội người ta, chờ thần thiếp hỏi lại con gái.

Bà nói xong câu ấy thì bỏ đi ngay. Nhà vua và bọn nội giám cũng lục đục theo sau...

Trở vào nội cung hoàng-hậu liền ra lệnh nội giám gọi thái-tử CửuVân và công-chúa HoaNa đến trình diện phụ vương và mẫu hậu tức khắc.

CửuVân không hay biết gì!

Cả ngày chàng với bọn thị vệ đi săn. Mấy lúc sau này chàng không được phép rời kinh, nên chỉ săn bắn lần quần các khu rừng tại ĐồBàn. Thường TrườngSơn cùng đi với CửuVân. Nhưng hai tháng qua, từ khi được tin buồn từ quê nhà TrườngSơn như người có xác không hồn, CửuVân không dám rủ rê.

Hôm nay chàng vừa về đến hoàng cung, nghe lệnh phải trình diện cha mẹ nên không kịp thay áo, khoác vội áo choàng chạy đi.

Vào đến nội cung CửuVân đã thấy công-chúa, vua cha và mẫu hậu chờ đó. Chàng quỳ chúc tụng phụ vương và mẫu hậu. Vua BaĐíchLại nghiêm giọng nói ngay:

— Con ngồi đó đi và trả lời cho ta và mẫu hậu con rõ về chàng họ Nguyễn mà con kết nghĩa kim bằng, có quả đúng dòng dõi trung liệt đất AnNam không?

CửuVân nhú mày đáp:

— Thưa phụ vương và mẫu hậu! Con thiết tưởng phụ vương cũng có nghe biết về lệnh nghiêm đường của nghĩa

huynh con. Chẳng hay có điều chi làm phụ-vương và mẫu hậu nghi ngờ?

Hoàng-hậu NhữLan lên tiếng thay cho nhà vua:

— Công-chúa em con cho ta biết, nó và người ấy dan díu với nhau và hiện giờ nó đã mang thai hai tháng. Ta và phụ vương con nghĩ đến cái ơn cứu tử của người ấy đối với con năm xưa nên không bắt tội, chấp thuận cho người ấy được làm phò-mã và hôn lễ sẽ cử hành vào kỳ «hoa đăng hội» tháng tới, cùng một lúc với ngày con tuyên chọn nguyên-phi. Thế nhưng người ấy từ chối kết hôn với công-chúa. Phụ vương con nổi trận lôi đình ra lệnh chém đầu. Ta đã khuyên can và hiện giờ tạm giam vào ngục thất.

CửuVân nghe mẹ nói ngồi chết đếng, mặt tái mét, vì không tưởng tượng nổi vị nghĩa huynh đã làm điều xúc phạm đến lễ giáo, lại còn từ chối hàm ân của vua và hoàng-hậu.

Đến bây giờ chàng mới để ý em gái ngồi ủ rũ một góc. Chàng nhìn em, lòng xót xa thương cảm, đâm oán giận người anh kết nghĩa mà chàng xem như ruột thịt đã làm điều sỉ nhục đến hoàng gia, nhất là đã phụ cái nghĩa kim bằng với chàng.

Buồn, thương, tức, giận... Chàng vùng đứng lên định chạy vào ngục thất tìm TrườngSơn mắng vài lời cho hả dạ. Hoàng-hậu NhữLan như đọc được tâm trạng của con trai, nên thở dài nói:

— Ta nghĩ tiếc một nhân tài... Vả lại dung mạo ấy thật xứng đáng ngôi vị phò-mã nên không nỡ giết. Nhưng hình như người ấy muốn chết, nên quyết làm trái ý phụ vương con.

Câu nói «hình như người ấy muốn chết» đập vào tai Cửu Vân, khiến chàng nghe lòng mềm yếu, cơn tức giận dịu xuống, chàng nói:

— Thừa phụ-vương và mẫu-hậu ! Từ khi được tin buồn từ quê nhà nghĩa huynh con như người đã chết. Con thiết tưởng không phải là lúc để bàn chuyện hôn nhân với công chúa.

Vua BaĐíchLại xen vào, nói giọng hậm hực:

— Ta và mẫu-hậu con nào có định cho tên ấy làm lễ hôn phối với công-chúa gấp đâu? Chỉ tại cái bào thai kia buộc ta phải giải quyết để che giấu điều ô nhục trước triều đình và thần dân Chiêm quốc.

CửuVân nghe cha nói trong lòng trở lại bực tức vị nghĩa huynh. Chàng nghĩ, nếu TrườngSơn đã gây nghiệt chướng, thì dù ở hoàn cảnh nào cũng phải giải quyết, có sao từ chối? Chàng nói với cha mẹ:

— Con xin phép phụ-vương và mẫu-hậu vào ngục thất khuyên nhủ người ấy. Nếu người ấy thuận tình thì cũng êm đẹp cho công-chúa, bằng ngược lại phụ-vương hãy trị tội. Vì chính con đây rất lầy làm hổ thẹn đã kết nghĩa với kẻ tiểu nhân.

Hoàng-hậu NhữLan và vua BaĐíchLại nghe con trai nói phải, nên thuận ý để con vào ngục thất gặp tội nhân.

Lúc bấy giờ trời đã bắt đầu tối. Ngục thất ở cuối tường thành phía Nam. Nhắm đi chân hơi lâu, nên CửuVân phóng lên ngựa sải như bay, phút chốc đến trước cửa nhà lao. Binh lính canh gác thật cẩn mật như những lúc giam trọng tội. Thấy Đông-cung thái-tử tới, tên chủ ngục vội vàng nghênh tiếp. CửuVân nói:

— Ta vâng lệnh phụ vương vào nhà lao hỏi chuyện quan Đô-Úy. Người mau mau mở cửa ra!

Tên chủ ngục hấp tấp mở cửa và đốt đèn, vì nhà lao tối om.

Trường Sơn được giam riêng trong gian phòng nhỏ không đến nỗi dơ bẩn. Chàng chưa phải mặc y phục nhà tù, cũng chưa bị đối xử tệ bạc. Vì chủ ngục nghe nói người này không chịu làm phò-mã nên bị giam cầm.

Dĩ nhiên hẳn ta sợ nếu chàng đòi ý chịu làm phò-mã, mà bây giờ hẳn xúc phạm, thì sau này phải nguy. Nhờ vậy Trường Sơn được yên thân trong ngục thất.

Chàng ngồi im ru một góc, hồi nghĩ đến người thân nay đã về bên kia thế giới, chàng sống bơ vơ đêm nay nữa, ngày mai Chiêm chúa sẽ đưa hồn chàng về sum họp với gia quyến. Cũng có khi chàng sẽ gặp Thúy Uyên của chàng ở thế giới hư ảo đó...

Như vậy cũng hay! Chàng không là kẻ hèn nhát! Nhưng cầm gươm giết mình phải tội với Trời đất, mẹ cha. Giờ đây chàng là kẻ sung sướng vì sắp sửa được chết, sắp sửa xa lìa cõi đời ô trọc này, một nơi không còn gì để chàng quyến luyến nữa !

Chàng bỗng nghĩ đến Cửu Vân...

Hai năm kết nghĩa anh em. Cửu Vân đã cho chàng rất nhiều tình gia đình, đã giúp chàng tìm được nguồn vui trong cuộc sống, chàng hết cô độc, bớt lẽ loi. Chàng lại không phải sống cuộc đời khổ cực đen tối nơi lò rèn ở một vùng hẻo lánh. Chàng không thể tìm một người tốt thứ hai trên cõi đời này. Một vị hoàng-tử mà không kiêu căng, đối xử với chàng thật chí tình huynh đệ.

Được một người em kết nghĩa như Cửu Vân thật là may mắn! Bỗng nhiên chàng cảm nghe mình vẫn còn lưu luyến cõi đời.

Bất thình lình cửa nhà lao mở ra... Một người len vào với ngọn đèn leo lét trên tay. Người ấy trông thấy chàng nghẹn ngào kêu lên:

— Nghĩa huynh!

— Nghĩa đệ!

Cả hai ôm chầm lấy nhau mừng mừng tủi tủi, y như nhiều năm không gặp ! Trường Sơn bỗng sực nhớ mình hiện là kẻ tử tội không nên thân mật với một vị hoàng-tử, nên buông Cửu Vân ra, nói giọng ảm đạm:

— Thái-tử tới thăm tôi lần cuối cùng chăng?

Cửu Vân nghe chàng đổi lời xưng hô, chợt nhớ đến bản phận mình, đứng nhích ra một tí.

Trường Sơn thấy được khoảng cách đó, tuy gang tấc mà vời vợi. Chàng ngậm ngùi bảo:

— Thái-tử nên về thôi! Kẻ hèn này được thái-tử đối xử như vậy đã chí tình lắm. Giờ tôi có chết cũng không còn oán hận gì nữa.

Cửu Vân xót xa hỏi:

— Vì sao Nguyễn huynh quyết chọn cái chết? Em gái tiểu đệ không xứng đáng với anh chăng?

Cửu Vân hết sức tế nhị, không muốn gọi em mình là công-chúa. Trường Sơn nào không hiểu điểm tế nhị đó? Chàng chua chát đáp:

— Tôi làm sao xứng đáng với một vị công-chúa?

Giọng chàng đầy mỉa mai, khiến CửuVân bực mình sẵng giọng:

— Đã biết thế sao huynh con gây điều oan nghiệt?

— Điều oan nghiệt?

TrườngSơn không hiểu CửuVân muốn nói gì nên lập lại câu nói. Chợt chàng như hiểu ra, sắc mặt trắng phệt dưới ánh đèn, giọng nói lệch lạc:

— À, thì ra thái-tử nghĩ rằng tôi là kẻ làm điều tội bại?

CửuVân nín im, trong lòng vô cùng thắc mắc. Từ khi đem TrườngSơn về hoàng thành tính đến nay đã hai năm, HoaNa lúc nào cũng quấn quýt với vị nghĩa huynh của anh. Nay nàng có thai và đã thú thật với vua cha và mẫu hậu: “cha của đứa con trong bụng là TrườngSơn”. Điều này ai cũng cho là đúng! Vì ngoài TrườngSơn ra, công-chúa đâu luyện ái ai khác?

Thấy bạn nghi kỵ mình, TrườngSơn uất hận nói:

— Phải! Tôi là kẻ như nhớp trộm hoa trong vườn Thượng Uyển, nên tôi thà chịu làm quỷ không đầu hơn làm phò-mã. Thái-tử nên về thôi!

Chàng dứt lời bỏ mặc CửuVân đứng đó, quay lưng đi tới góc phòng ngồi phệt xuống đất, mắt nhắm lại.

CửuVân đứng im một lúc, rồi không biết nghĩ sao, lặng lẽ rời nhà lao.

Bọn thủ ngục vội vàng khóa cửa, đưa thái tử ra ngoài. Chàng thót lên yên ngựa đầu óc vẫn còn quay cuồng điên đảo không biết tin ai? Ngờ ai?

Nghĩa huynh chàng nói giọng hờn mát uất hận như thế, chắc chắn không phải là kẻ giao tình với công-chúa ngoài vòng lễ giáo. Chắc chắn công-chúa đã lén lút dan díu với kẻ khác và vu oan cho TrườngSơn, để buộc TrườngSơn phải chịu kết hôn.

Nghĩ đến đây toàn thân CửuVân run lên. Chàng cảm thấy xấu hổ, vì đã có dạ nghi ngờ vị nghĩa huynh đã cùng chàng thề nguyện sống chết có nhau.

— Không! Ta không thể để cho nghĩa huynh ta chết một cách oan ức như vậy được!

Chàng kêu gào trong cổ họng và quay ngựa trở lại. Bọn gác ngục thấy thái-tử vừa đi đã trở lại đều kinh ngạc. CửuVân vội nói:

— Ta còn quên vài điều cần hỏi tội nhân. Mau mở cửa! Ta còn phải trở về trình báo phụ vương.

Tên chủ ngục lấy đèn chạy đi mỗi lửa, vì khi này CửuVân đi ra chúng đã tắt rồi. CửuVân vội nói:

— Không phải đốt đèn làm gì! Ta gấp lắm! Mau mở cửa cho ta! Các người hãy chờ ta bên ngoài.

Chàng trở vào nhà lao lần này không đèn, tối om, không nhìn thấy TrườngSơn nơi đâu, nên gọi khẽ:

— Nghĩa huynh! Em trở lại cứu anh đây!

TrườngSơn đang nhắm mắt chưa ngủ, nghe tiếng CửuVân thì giật mình, song không lên tiếng. CửuVân gọi lần nữa:

— Nghĩa huynh! Em trở lại để tạ lỗi với huynh, khi này đã có dạ nghi ngờ điều không phải với anh. Em ân hận lắm! Vì em biết rằng con người quân tử như nghĩa huynh không thể làm điều xấu xa mờ ám. Nghĩa huynh ơi, chúng ta

đã thề sống chết có nhau thì em đâu có thể để cho huynh chết một cách oan ức như vậy được?

Chàng vừa nói vừa quờ quạng tìm kiếm Trường Sơn. Câu nói của chàng như vị thuốc xoa dịu vết thương lòng cho người anh kết nghĩa.

Trường Sơn cảm động đứng lên dang hai tay đón Cửu Vân. Cả hai ôm nhau nghẹn ngào một lúc. Trường Sơn nói:

— Nghĩa đệ hiểu rõ lòng anh, bao nhiêu đó an ủi anh lắm rồi. Ngày mai anh có chết cũng không còn gì uất ức nữa!

— Huynh không thể chết! Huynh nên rời ngục thật ngay bây giờ.

Chàng nói và cởi chiếc áo choàng khoác lên người Trường Sơn. Bây giờ đã quen với bóng tối cả hai đều trông thấy nhau. Trường Sơn trả áo lại cho Cửu Vân, bảo:

— Nghĩa đệ muốn anh mượn xác em ra khỏi nhà lao để em ngồi đây thay anh à? Không! Anh không thể nào làm thế! Anh không tham sống sợ chết để liên lụy cho đệ.

— Em chỉ tạm ngồi đây đến sáng, khi bọn thủ ngục vào tìm anh, chúng thấy em thì đâu dám làm gì?

— Hoàng thượng và hoàng hậu sẽ trừng trị em vì đã giải thoát tù nhân.

— Bất quá em bị quở mắng. Chớ hùm dữ kia còn không ăn thịt con, cha mẹ em không giết em đâu! Huynh đừng lo!

Trường Sơn quyết không đi, nói:

— Anh chỉ muốn được chết, vì đời anh đâu còn nguồn vui để sống? Gia đình anh đâu còn ai nữa? Anh sống để làm gì? Sống cho ai?

— Hiền huynh chẳng từng nói với em: «hiền huynh sống không cho mình mà cho quốc gia dân tộc». Hiền huynh quên rồi sao?

Lời nhắc nhở của Cửu Vân khiến Trường Sơn nghe toàn thân lạnh ngắt.

Phải! Thù nhà còn đó... nợ nước còn kia... Từ khi lìa quê hương ra đi, hiền mẫu chết, tổ mẫu chết, tám thân bơ vơ lưu lạc... Những lúc cùng cực đau khổ, bao phen chàng quyết tìm cái chết. Song kịp nghĩ đến dân tộc đang sống kiếp đọa đày, đất nước điêu linh trong tay giặc, tổ quốc đang chờ những đứa con thân yêu trở về giải thoát quê hương khỏi quân hung bạo, nên chàng đã phải sống!

Giờ đây chàng lại càng không thể chết một cách vô lý vì người con gái Chiêm Thành.

Chàng tự xấu hổ với mình, nên nắm tay Cửu Vân nghẹn ngào:

— Cám ơn hiền đệ đã nhắc nhở đến bổn phận của anh. Thù nhà và nợ nước còn nặng oằn đôi vai, anh phải sống! Ân của hiền đệ kiếp này không trả được, kiếp sau xin báo đền.

Chàng nói vừa lấy áo của Cửu Vân khoác vào mình. Cửu Vân dặn dò:

— Ngựa của tiểu đệ đứng trước cửa nhà lao, hiền huynh cứ tự nhiên đi ra. Bên ngoài trời tối, bọn lính canh không thể phân biệt mặt mũi giữa chúng ta đâu! Hiền huynh đừng lên tiếng, nhanh chân lên ngựa phóng khỏi hoàng thành, đi về hướng Tây độ ba chục dặm sẽ thấy một gian nhà lá ở đầu rừng. Hiền huynh tạm nghỉ đêm nơi đó. Ngày mai em sẽ cho người đem cho huynh ít tiền bạc, y trang và hướng dẫn huynh

sang Chân Lạp lánh nạn. Đòi chúng ta còn dài, em tin chúng mình sẽ có ngày gặp nhau.

Trường Sơn xiết mạnh Cữu Vân trong vòng tay một lần nữa, rồi bước nhanh ra khỏi phòng giam.

Cữu Vân ngồi thu mình một góc phòng, nghe tên chủ ngục cài cửa và nghe tiếng vó ngựa vút đi, trong lòng vui mừng vì biết nghĩa huynh đã qua mặt được bọn giữ ngục.

Chàng lo nhất là bọn thị vệ ở cửa ngõ môn. Bỗng chàng phì cười một mình, vì nhớ lại nghĩa huynh chàng võ nghệ tuyệt luân, muốn thoát khỏi vòng vây của bọn vệ binh thật dễ như trở bàn tay.

Chàng hồi nhớ đến những ngày chung sống với Trường Sơn nơi chòi lá cạnh lò rèn... Chàng bị thương nằm một chỗ, Trường Sơn chăm sóc thuốc thang. Tuy bữa cơm bữa cháo, mà cái tình tri kỷ đậm đà biết mấy!

Chàng lại nhớ đến buổi nằm chết giắc trong rừng được Trường Sơn giải cứu khỏi bàn tay hung bạo của Bò Chấn. Từ ấy đến nay Bò Chấn biệt tích, phụ vương chàng và Bò Điền làm lờ như không hay biết câu chuyện xảy ra.

Hai năm sống chung tại hoàng cung, chiều chiều Trường Sơn dạy chàng võ nghệ, đêm đêm đàm đạo nơi vọng nguyệt lầu, thỉnh thoảng anh em đi săn thú... Thật là đôi bạn tương đắc, tưởng thế gian này không ai có được!

Với dung mạo sang cả, khí phách hào hùng, nghĩa huynh chàng đã thu phục được cảm tình của vua cha và mẫu-hậu, em gái chàng lại yêu say đắm. Chàng kết nghĩa với con người hoàn hảo như thế, hoàng gia thoả mãn vô cùng.

Thế nhưng con người hoàn mỹ ấy lại được thêm một điểm đáng ca ngợi là điểm chung tình. Cữu Vân biết Trường

Sơn đã hứa hôn và cũng biết gia đình của vị hôn thê của nghĩa huynh bị giặc bắt. Người con gái ấy có thể đã chết. Thế mà nghĩa huynh chàng vẫn quyết giữ dạ thủy chung, nên Hoa Na theo đuổi hai năm trời vẫn yêu trong tuyệt vọng!

— Vì nó yêu tuyệt vọng nên thâm thù vu oan cho người ta!

Chàng tự hỏi công-chúa đã dan díu với ai? Hai năm qua nó chỉ si mê nghĩa huynh chàng. Vậy ngoài...

Chàng bỗng nhớ tới buổi chiều cả hai té hồ, HoaNa oán hận TrườngSơn từ đó không tìm gặp nhau nữa. Vụ này xảy ra hơn hai tháng rồi! Thì ra từ ngày ấy công-chúa lén lút giao tình với kẻ khác để trả hận con người nhạt nhẽo với mình. Nhưng... kẻ bí mật ấy là ai?

Chàng hỏi hoài một câu hỏi mà không giải đáp được nên chán nản không nghĩ tới nữa, ngoẹo đầu vào vách ngủ một giấc đến nửa đêm, bỗng nghe bên ngoài có tiếng rừ rừ nhỏ. Lạ lùng là âm thanh của phụ nữ và chàng nghe quen thuộc lắm:

— Con đã xông mùi nén mê hồn hương, bọn chúng mê man đến sáng mai mới dậy. Cửa phòng giam con đã mở từ lúc nãy. Lệnh bà có cần con làm điều gì nữa không?

— Con PhiHồng mã đâu sao không thấy?

Câu hỏi của người ấy làm CửuVân giật mình nhảy nhồm! Giọng nói này làm sao chàng không nhận ra được?

Chấn động tâm thần CửuVân ngồi đờ không nhúc nhích, mình xuất mồ hôi.

Bên ngoài tiếng nói của hai người vẫn vọng vào:

— Ngựa buộc phía sau ngục thất này, để con dắt tới đây.
Lệnh bà...

— Thôi con đi dắt ngựa, rồi chờ ta bên ngoài.

— Thưa vâng.

Có tiếng chân chạy đi. Bỗng có tiếng người đàn bà thứ hai gọi giật lại:

— Hãy khoan! Con hãy hướng dẫn ta đến phòng giam ấy, rồi hãy đi dắt ngựa.

Tiếng chân hai người bước vào nhà giam... kế tiếp là tiếng cửa mở. Một người chạy đi, một người len vào...

Cửu Vân kinh hãi quay mặt vào vách. Vì người đàn bà bước vào không ai khác hơn là mẫu-hậu của chàng!

Cũng may nhà lao tối om và hoàng-hậu Nhữ Lan có lẽ hổ thẹn nên không dám xách đèn theo. Đèn bỏ lại bên ngoài nên bà không trông rõ tù nhân ngồi đâu. Bà gọi khẽ:

— Công-tử! Nguyễn công-tử!

Giọng bà hơi run, chứng tỏ bà xúc động nhiều và phải một lúc sau bà mới nói được:

— Cửa ngục đã mở... bên ngoài có ngựa... Công-tử hãy gấp rời chôn này, lánh kinh đô càng xa càng tốt... Công-tử nên đi ngay... Thiếp... đã soạn sẵn hành trang cho công-tử... Thiếp cầu chúc...

Mỗi lời phát ra dường như cơn xúc động cũng tuôn theo, hoàng-hậu Nhữ Lan cứ phải ngập ngừng bỏ lửng câu.

CửuVân sợ nếu mình không lên tiếng thân-mẫu sẽ tới gần lay gọi, chùng ấy khó thể giấu mặt, nên nhái giọng cung cứng của TrườngSơn nói tiếng ChiêmThành:

— Đa tạ! Người là ai? Vì sao...

Hoàng-hậu NhữLan ngắt lời CửuVân:

— Công-tử đừng thắc mắc vì sao thiệp cứu công-tử... Thiếp... Thôi! Công-tử hãy kíp ra đi và đừng nên biết thiệp là ai.

Lúc bấy giờ CửuVân đã quay mặt về phía mẫu thân. Trong bóng tối chập chờn, chàng thấy mẹ vận y phục màu đen, đầu trùm chiếc khăn đen che kín cả mặt.

Chàng ngẩn ngơ nhìn mẹ, trong lòng không hiểu lý do vì sao mẹ mình giải thoát cho nghĩa huynh một cách lén lút? Vì sợ phụ vương chàng phản đối chăng? Điều này chàng không chắc lắm! Vì chàng đâu lạ gì mọi lệnh trong ngoài đều do mẫu hoàng quyết định?

Thấy chàng vẫn ngồi ì một chỗ không chịu chạy đi, hoàng-hậu NhữLan cuống cuống nói:

— Chàng nên kíp ra đi, vì tên vua hung bạo ấy tìm mọi cách lấy đầu chàng. Trời ơi, chỉ vì lòng dạ xấu xa ghen bóng ghen gió mà hấn xúi giục con gái vu oan cho chàng tội lỗi như nhóp để có cơ chém đầu. Thiếp thật không ngờ hấn quá tiểu nhân như thế!

Câu nói của mẹ khiến CửuVân sững sờ đứng lên... Bao nhiêu thắc mắc trong lòng gần như giải tỏa!

Không chần chừ, chàng chạy biến ra ngoài.

Hoàng-hậu NhữLan vì quá xúc động mặt cúi gầm xuống, nên không trông thấy con trai mình vừa phóng qua.

CửuVân chạy ra tới sân... thấy con ĐanTrang cung nữ thân tín của mẹ đang nắm giữ cương ngựa. Nó thấy một người từ nhà ngục phóng ra, ngỡ là TrườngSơn, nên luýnh quýnh trao dây cương, không dám nhìn mặt. CửuVân tung mình lên ngựa sải như bay.

Khoảng đường đến cửa ngục môn đâu đâu cũng lặng như tờ. Bọn lính canh đều ngủ say như chết! Chàng đoán là mẫu hậu đã ra lệnh con ĐanTrang xông mê hồn hương để TrườngSơn thoát đi không bị trở ngại.

Một lúc ngựa đã bỏ xa hoàng thành, chàng thả cương đi chậm chậm, lòng miên man nghĩ ngợi không biết mình phải làm gì?

Khi này vì sợ mẫu thân nhìn mặt, chàng đóng vai trò nghĩa huynh nên phải ra đi. Giờ cần chi phải đi?

Chàng toan quay ngựa trở về hoàng thành, bỗng sực nhớ mẫu hậu có nói đã soạn đầy đủ hành trang cho nghĩa huynh. Như vậy chàng cứ việc đem đến cho nghĩa huynh, ngày mai khỏi phải sai cận vệ mang tới.

Con phi hồng mã bây giờ phóng vùn vụt trên con đường vắng teo, dưới bầu trời lưa thưa vài ánh sao đêm...

* * *